

Súd: Najvyšší správny súd SR  
Spisová značka: 31D/3/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9622200020  
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný  
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:9622200020.5

## Rozhodnutie

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v disciplinárnom senáte zloženom z členov: Michal Novotný ako predseda, JUDr. Zdenka Reisenauerová ako sudkyňa, prof. JUDr. Juraj Vačok, PhD., ako sudca a JUDr. Michaela Kajabová a Mgr. Eva Kováčechová ako prísediace sudkyne v disciplinárnej veci disciplinárne obvinenej: O.. B. I., sudkyňa F.G. S. I. U., pre disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení účinnom do 30. novembra 2021 (navrhovateľ: minister spravodlivosti Slovenskej republiky), po ústnom pojednávaní 10. októbra 2022 takto

### rozhodol:

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 432/2021 Z. z. (disciplinárny súdny poriadok) sa disciplinárne obvinená: O.. B. I., E.. X. B. XXXX, trvale bytom W. XXX/X, I., sudkyňa F. S. I. U., uznáva vinnou, že ako zákonná sudkyňa v konaní F. S. I. U. sp. zn. 21 C 52/2020 (vec žalobcu: Z. P. proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou) potom, čo po pojednávaní 14. júna 2021 verejne vyhlásila rozsudok a vo vyhlásenom odôvodnení okrem iného uviedla, že „žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko je absolútne nedôvodná. Predmetom tohto konania bola žaloba o zaplatenie nemajetkovej ujmy na základe zákona 514/2003 o zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup... nesprávny úradný postup v konaní žalovaného zistený nebol... nebol zistený nesprávny úradný postup, nebola zistená príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, a najmä teda nebolo zistené, že by Vám vznikla nejaká škoda...“, čím bola podľa § 219 ods. 4 Civilného sporového poriadku viazaná, v písomnom vyhotovení tohto rozsudku pod č. k. 21 C 52/2020-172 v rozpore s tým uviedla, že „Žalovaný... nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide; v tomto konkrétnom konaní nie je pasívne vecne legitimovaný ako žalovaný... Tým je štát, avšak ten v tomto konaní nebol žalobcom vymedzený ako žalovaný. Vzhľadom na uvedené, je zrejmý záver, že žalovaný nedisponuje v tomto spore pasívnou vecnou legitímáciou, čo vo výsledku znamená zamietnutie žaloby bez ďalšieho skúmania žalobcom uplatnených nárokov.“, teda z nebanlivosti porušila povinnosť svedomito plniť svoju povinnosť viazanosti vyhláseným rozsudkom v zmysle § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich v znení účinnom do 30. novembra 2021 v spojení s § 219 ods. 4 C. s. p., čím sa dopustila disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. novembra 2021. Za to sa jej podľa § 117 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. novembra 2021 ukladá disciplinárne opatrenie - napomenutie.

### odôvodnenie:

I.  
Disciplinárny návrh, stanovisko a ústne pojednávanie

1. Navrhovateľ disciplinárnym návrhom, ktorý došiel tunajšiemu súdu 3. februára 2022, kládol disciplinárne obvinenej za vinu, že

„ako S. F. S. I. U. v právnej veci žalobcu Z. P.... proti žalovanému Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, IČO: 30 796 482, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 55 000,- EUR, vedenej pod sp. zn. 21C/52/2020, z nedbanlivosti porušila svoju zákonnú povinnosť vykonávať svoje povinnosti svedomito, ktorá jej vyplýva z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich..., keď obsah odôvodnenia rozsudku, ktorý vyhlásila na pojednávaní konanom dňa 14.6.2021, nebol zhodný s odôvodnením rozsudku, ktorý uviedla v jeho písomnom vyhotovení pod č.k. 21C/52/2020-172 zo dňa 14.6.2021“.

2. Disciplinárny návrh bol disciplinárne obvinenej doručený do vlastných rúk 15. februára 2022. V písomnom stanovisku jej obhajca navrhol, aby bola spod disciplinárneho návrhu oslobodená podľa § 34 ods. 2 písm. b) D. s. p. Ustanovenie § 219 ods. 4 C. s. p. podľa neho vyžaduje, aby bola zhoda medzi vyhláseným a písomne vyhotoveným výrokom, čo je v danom prípade splnené. Výklad navrhovateľa, podľa ktorého musí byť zhoda aj medzi vyhláseným a písomne vyhotoveným odôvodnením, je rozširujúci a neprípustný. Disciplinárne obvinená nesúhlasila s tým, že by jej pochybenie bolo závažné, a nemohlo ním dôjsť k ujme na právach strán konania, ako to tvrdí navrhovateľ. Ak by sa boli strany vzdali odvolania, písomne vyhotovený rozsudok by neobsahoval žiadne odôvodnenie [§ 221 písm. a) C. s. p.]. Disciplinárne obvinená nepovažovala za výnimočné, že v písomnom vyhotovení sú uvedené dôvody, ktoré pri ústnom vyhlásení neodznali. Aj v písomnom vyhotovení rozsudku v tunajšej veci len doplnila ďalšie jeho dôvody, no nenahrádzala tie, ktoré boli vyhlásené. Zdôraznila, že správnosť jej postupu preskúma odvolací súd, keďže žalobca podal odvolanie. Svoje povinnosti si disciplinárne obvinená podľa svojho vyjadrenia plní svedomito, k čomu odkázala na ročné štatistické výkazy.

3. Tunajší súd podľa § 28 D. s. p. nariadil na prejednanie veci ústne pojednávanie postupne na 12. júla 2022 a 7. septembra 2022, kedy však bolo odročené na žiadosť obhajcu disciplinárne obvinenej. Ústne pojednávanie sa nakoniec konalo 10. októbra 2022 za prítomnosti zástupkyne navrhovateľa, disciplinárne obvinenej a jej obhajcu. Obaja účastníci, ako aj obhajca na ústnom pojednávaní v podstatnej časti zopakovali a prehĺbili svoju argumentáciu z písomných podaní.

II.

Dokazovanie a zistený skutkový stav

4. Najvyšší správny súd na ústnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom disciplinárne obvinenej, prečítaním podstatných častí listín: listiny zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 21 C 52/2020 (č. I. 1 až 7 - žaloba, č. I. 65 - vyjadrenie žalovaného, č. I. 169 - zápisnica o pojednávaní 14. júna 2021, č. I. 172 - písomné vyhotovenie rozsudku zo 14. júna 2021, č. I. 183 - odvolanie žalobcu), listiny z osobného spisu disciplinárne obvinenej (č. I. 1 - osvedčenie o zvolení, č. I. 3 - rozhodnutie o pridelení, č. I. 15 - rozhodnutie o vymenovaní za predsedníčku senátu, č. I. 26 - osvedčenie o výkone funkcie, č. I. 32 - osvedčenie o zvolení, č. I. 102 až 105 - hodnotenie z r. 2011, č. I. 123 a 124 - hodnotenie z r. 2015, č. I. 148 - rozhodnutie o písomnom napomenutí sp. zn. 1SprO/187/2021, hodnotenie zn. SR 556/2021, list hodnotiacej komisie z 29. júna 2022) a prehratím zvukového záznamu z pojednávania vo veci Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 21 C 52/2020 (v časových úsekoch 13:36 min až 17:30 min a 32:31 min až do konca záznamu).

5. K samotnému skutku z vykonaných dôkazov bezrozporne vyplýva: Vo veci sp. zn. 21 C 52/2020 sa žalobca Z. P. domáhal od Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou náhrady nemajetkovej ujmy 55.000 €. Žalobca tvrdil, že žalovaný na základe jeho podnetu preskúmaval liečbu žalobcu v Ústrednej vojenskej nemocnici v Ružomberku a že uzavrel, že liečba bola poskytnutá správne. Žalobca však s týmto záverom žalovaného nesúhlasil a vytkol mu porušenie § 43 ods. 10 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou v znení neskorších predpisov. V tom žalobca videl nesprávny úradný postup žalovaného, v dôsledku ktorého žalovaný zodpovedá za žalobcovi spôsobenú nemajetkovú ujmu podľa § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, ods. 4, § 17 ods. 2 a § 18 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, podľa § 11 Občianskeho zákonníka a podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Táto žaloba došla na F. S. I. U. 4. augusta 2020, kedy bola vec pridelená disciplinárne obvinenej ako zákonnej sudkyňi. Žalovaný vo vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť. Namietol, že nie sú splnené podmienky jeho zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., teda že sa nedopustil nesprávneho úradného postupu, že žalobcovi nevznikla žiadna škoda a že nie je preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom a ujmu žalobcu. Disciplinárne obvinená nariadila na prejednanie veci pojednávanie na 14. júna 2021, na ktorom sa zúčastnil tak žalobca Z. P., ako aj poverená zástupkyňa Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Tá vo svojom ústnom prednese zopakovala podstatné časti písomného vyjadrenia, načo sa jej disciplinárne obvinená výslovne spýtala, či žiada zamietnuť žalobu

„ako nedôvodnú, nie z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie“. Po skončení pojednávania disciplinárne obvinená ústne vyhlásila výrok rozsudku „Súd žalobu v celom rozsahu zamietla.“ a odôvodnenie, ktorého podstatu vyjadrila slovami „žalobe nemožno vyhovieť, nakoľko je absolútne nedôvodná. Predmetom tohto konania bola žaloba o zaplatenie nemajetkovej ujmy na základe zákona 514/2003 o zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup... Nesprávny úradný postup v konaní žalovaného zistený nebol... Nebol zistený nesprávny úradný postup, nebola zistená príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, a najmä teda nebolo zistené, že by Vám vznikla nejaká škoda...“. Disciplinárne obvinená pri vyhlásení ani nenaznačila, že by dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu bol nedostatok pasívnej legitímácie, pretože by podľa nej žalobca tomuto pojmu aj tak nerozumel. Dňa 1. júla 2021 disciplinárne obvinená odovzdala súdnej kancelárii písomné vyhotovenie tohto rozsudku pod č. k. 21 C 52/2020-172, v ktorého odôvodnení uviedla okrem iného (číslovanie odsekov v rozsudku zachované): „23. Na základe vykonaného dokazovania a s poukazom na citované zákonné ustanovenia dospel súd k záveru, že žaloba nie je dôvodná z dôvodu absencie pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného... 25. Žalobca označil ako žalovaného Úrad pre dohľad... 26. Jedným zo základných predpokladov úspešnosti žaloby ako takej je, že strany majú vecnú legitímáciu... 27... O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide... 29. Ak je účastníkom občianskoprávných vzťahov v zmysle § 21 Občianskeho zákonníka štát, je právnickou osobou... Z § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom zodpovedá štát... V danom prípade je pasívne legitimovaných a zodpovedným subjektom štátu - Slovenská republika, za ktorý koná žalovaný ako štátny orgán. 30. Žalobca sa domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.... Žalovaný preto nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide; v tomto konkrétnom konaní nie je pasívne vecne legitimovaný ako žalovaný... Tým je štát, avšak ten v tomto konaní nebol žalobcom vymedzený ako žalovaný. Vzhľadom na uvedené, je zrejmy záver, že žalovaný nedisponuje v tomto spore pasívnou vecnou legitímáciou, čo vo výsledku znamená zamietnutie žaloby bez ďalšieho skúmania žalobcom uplatnených nárokov.“ Žalobca Z. P. proti tomuto rozsudku podal odvolanie, v ktorom namietol aj to, že súd na pojednávaní 14. júna 2021 „odôvodnil úplne inak ako v písomnom rozsudku doručenom žalobcovi dňa 21.7.2021“. To žalobca považoval za „absurdné konanie prvostupňového súdu v rozpore so zákonmi SR“.

6. K osobe disciplinárne obvinenej z vykonaných dôkazov bezrozporne vyplýva, že ju Národná rada Slovenskej republiky zvolila za sudkyňu na štvorročné funkčné obdobie a sľub zložila 23. mája 1994, odkedy bola pridelená na vtedajší F. S. I. X a zároveň bola vymenovaná za predsedníčku senátu. Po zmenách v súdnej organizácii (zákon č. 328/1996 Z. z.) pokračovala vo výkone funkcie na F. S.Ú. I. U.. Potom, čo ju národná rada 19. mája 1998 zvolila za sudkyňu bez časového obmedzenia, bola znova pridelená na výkon funkcie na F. S. I. U.. V roku 2011 bolo v súvislosti s uchádzaním sa o funkciu predsedníčky súdu vykonané hodnotenie disciplinárne obvinenej, podľa ktorého „...je skúsenou a zodpovednou sudkyňou a jej rozhodovacia činnosť je na primeranej odbornej úrovni.“ V hodnotení z 5. októbra 2015 za obdobie od 1. januára 2012 do 31. decembra 2014 ju plénom zvolené sudkyne hodnotili výrokom „výborný“ potom, čo jej prideliili 100 bodov, pretože „...splňa odborné, osobnostné i charakterové predpoklady pre vykonávanie funkcie sudcu...“ Za kalendárny rok 2017 bolo disciplinárne obvinenej pridelených celkovo 1091 vecí (medzi nimi aj 834 vecí reg. D), pričom rozhodla 516 vecí (medzi nimi aj 144 vecí reg. D a 31 vecí reg. Er) a vybavila 1288 (medzi nimi 892 vecí reg. D). Za kalendárny rok 2018 bolo disciplinárne obvinenej pridelených celkovo 1140 vecí (medzi nimi aj 893 vecí reg. D), pričom rozhodla 368 vecí (medzi nimi aj 29 vecí reg. D a 68 vecí reg. Er) a vybavila 1124 (medzi nimi 859 vecí reg. D). Za kalendárny rok 2019 bolo disciplinárne obvinenej pridelených celkovo 1026 vecí (medzi nimi aj 813 vecí reg. D), pričom rozhodla 361 vecí (medzi nimi aj 18 vecí reg. D a 38 vecí reg. Er) a vybavila 1224 (medzi nimi 851 vecí reg. D). Za kalendárny rok 2020 bolo disciplinárne obvinenej pridelených celkovo 1083 vecí (medzi nimi aj 784 vecí reg. D), pričom rozhodla 287 vecí (medzi nimi aj 21 vecí reg. D a 4 veci reg. Er) a vybavila 978 (medzi nimi 724 vecí reg. D). Predseda F. S. I. U. rozhodnutím sp. zn. 1 SprO 187/2021 zo 7. júna 2021 uložil disciplinárne obvinenej písomné napomenutie za to, že vo veci žalobkyň 1. M. D., X. A. J. proti žalovanému: A. B. „rozhodovala o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia napriek tomu, že so zreteľom na pomer k stranám sporu boli dôvodné pochybnosti o jej nezáujatosti a zároveň... 19.03.2021 poslala zo svojej pracovnej e-mailovej adresy všetkým sudcom SR email s prílohami podaného odvolania, čím znova prezentovala svoj postoj k stranám sporu“. Predseda súdu disciplinárne obvinenej vytkol aj to, že na diskusných fórach zverejňovala príspevky, v ktorých nevhodným spôsobom prezentovala názor na novinársku obec, a Sudcovská rada F. S. I. U. konštatovala, že jej konanie nebolo v súlade so zásadami etiky. V nateraz

poslednom hodnotení z 22. novembra 2021 za obdobie od 1. januára 2015 do 31. decembra 2019 hodnotiaca komisia pridelila disciplinárne obvinenej celkovo 78 bodov, z toho 28 bodov na základe vykonaného prieskumu podľa § 27d ods. 3 zákona č. 385/2000 Z. z.. Na základe informácií uvedených v § 27d ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z. pridelila komisia disciplinárne obvinenej len 15 bodov. Zohľadnila totiž uvedené stanovisko sudcovskej rady ku konaniu disciplinárne obvinenej, ktoré podľa hodnotiacej komisie spochybňuje legitimitu sudcu a dôveryhodnosť súdnictva. Prideleným 78 bodom podľa § 27e ods. 1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. zodpovedá stupeň „dobrý“.

7. Uvedené skutkové závery bezrozporne vyplývajú z vykonaných dôkazov, ktoré súd vyhodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom zhodnotení všetkých okolností jednotlivo, ale aj v ich súhrne (§ 2 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 4 D. s. p.). Disciplinárne obvinená ani jej obhajca obsah jednotlivých vykonaných dôkazov nijako nespochybňovali, ani nenavrhol žiadne doplnenie dokazovania, ktoré by mohlo takto nadobudnuté presvedčenie spochybniť.

8. Ku skutkovým zisteniam treba poznamenať, že podľa § 278 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 4 D. s. p. môže najvyšší správny súd v disciplinárnom konaní rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v disciplinárnom návrhu. Judikatúra v tejto súvislosti už zdôraznila, že pri posudzovaní toho, čo tvorí skutok v zmysle uvedeného ustanovenia, nie je vždy rozhodujúci jeho doslovný opis v skutkovej vete obžaloby (disciplinárneho návrhu). Podstata skutku je totiž určená účasťou obvineného na určitej (trestne) stíhanej udalosti, z ktorej vzišiel následok významný z hľadiska (trestného) práva hmotného. Podstata skutku zostáva zachovaná, ak je zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo následku (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Tz 207/95, judikát R 9/1997). Neskoršia judikatúra tieto závery spresnila v tom zmysle, že totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, príp. oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach. Teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobnom návrhu (disciplinárnom návrhu) a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami. Súd totiž musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania. Súdna prax teda pripúšťa odchýlky od skutkového stavu uvedeného v obžalobe či už tak, že sa k nemu pripoja nové skutočnosti v obžalobe neuvedené, alebo sa vynechajú niektoré skutočnosti v obžalobe uvedené, ak sa ukázali nesprávnymi, alebo že sa skutočnosti určitým spôsobom len modifikujú, pokiaľ sa tým nemení priamo podstata skutku (porov. uznesenie najvyššieho súdu 1 TdoV 19/2011).

9. Uvedené závery možno podľa najvyššieho správneho súdu aplikovať aj v disciplinárnom konaní a pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcov, pri ktorej § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. beztak odkazuje na primerané použitie všeobecnej časti Trestného zákona. Ani najvyšší správny súd tak nie je doslovne viazaný formuláciou skutkovej vety (opisu skutku) v disciplinárnom návrhu, ale môže k nemu po vykonanom dokazovaní pripojiť nové skutočnosti, ktoré v návrhu neboli uvedené, alebo vynechať skutočnosti, ktoré sa ukázali ako nepravdivé. Podstatné je, aby zostala zachovaná totožnosť skutku vo vyššie vymedzenom význame (zhodne už rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 31 D 11/2021). Najvyšší správny súd tak posúdil zistený skutkový stav s ohľadom na tieto všeobecné východiská.

III.

Právne posúdenie a disciplinárne opatrenie

III.A Včasnosc' podania návrhu

10. Podľa § 14 D. s. p. možno disciplinárny návrh podať do jedného roka odo dňa, kedy sa navrhovateľ dozvedel o disciplinárnom previnení. To isté platilo aj podľa § 120 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. účinného do 30. novembra 2021. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľka sa o skutku, ktorý je predmetom disciplinárneho návrhu, dozvedela zo sťažnosti žalobcu Z. P., ktorá bola ministerstvu spravodlivosti doručená emailom 4. augusta 2021. Jednoročná lehota na podanie návrhu by tak uplynula až v auguste 2022. Disciplinárny návrh však došiel tunajšiemu súdu už 3. februára 2022, teda celkom zjavne pred jej uplynutím, a tak je podaný včas.

III.B Priebeh skutku a právne posúdenie

11. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že skutok sa stal v podstate tak, ako je opísaný v disciplinárnom návrhu. Z vykonaných dôkazov (zvukového záznamu a písomného vyhotovenia rozsudku) je zrejmé, aké dôvody disciplinárne obvinená predniesla pri vyhlásení rozsudku vo veci 21 C 52/2020 a aké dôvody boli obsiahnuté v písomnom vyhotovení tohto rozsudku. Takisto z vykonaných dôkazov (zvukového záznamu a výsluchu disciplinárne obvinenej) vyplynulo, že disciplinárne obvinená nad otázkou nedostatku pasívnej legitímácie uvažovala, ako aj to, prečo ju pri ústnom vyhlásení nespomenula ako dôvod zamietajúceho rozsudku.

12. Predmetom žaloby vo veci sp. zn. 21 C 52/2020 bol nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý je podľa § 25 ods. 1 tohto zákona v podstate občianskoprávnym nárokom. Spor o tento nárok je tak sporom zo súkromnoprávneho vzťahu, v ktorom sa od 1. júla 2016 postupuje podľa ustanovení Civilného sporového poriadku (porov. jeho § 3). Podľa § 219 ods. 1 C. s. p. rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie. Citované ustanovenie vymedzuje, čo treba rozumieť pod pojmom „vyhlásenie rozsudku“. Z nadväznosti jednotlivých viet tohto ustanovenia zreteľne vyplýva, že druhá veta v podstate určuje, čo súd vyhlasuje („uvádza“), keď vyhlasuje rozsudok: uvádza teda nielen výrok, ale aj jeho odôvodnenie a poučenia. Uvedenie všetkých týchto častí tak predstavuje „vyhlásenie rozsudku“ v zmysle citovaného ustanovenia a vyhláseným rozsudkom treba rozumieť všetky tieto časti. Podľa § 219 ods. 4 C. s. p. potom platí, že len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný, čo znamená, že je viazaný celým vyhláseným rozsudkom, teda všetkými jeho časťami, ktoré podľa § 219 ods. 1 C. s. p. „uviedol“. Súd je tak viazaný tak výrokom, ktorý uviedol, ako aj odôvodnením, ktoré takto uviedol.

13. Preto sa nemožno stotožniť s obranou disciplinárne obvinenej, ktorú počas konania viackrát opakovala a podľa ktorej viazanosť podľa § 219 ods. 4 C. s. p. znamená len viazanosť výrokom rozsudku, ktorý bol uvedený pri vyhlásení. Civilný sporový poriadok totiž v týchto ustanoveniach rozlišuje medzi výrokom rozsudku, jeho odôvodnením a poučením, a v prípadoch, že sa určitá norma má týkať len niektorého z nich, uvádza to výslovne. Okrem už cit. § 219 ods. 1 C. s. p. celý § 220 C. s. p. osobitne upravuje náležitosti jednotlivých častí rozsudku. Ustanovenie § 218 ods. 1 C. s. p. sa zdôrazňuje, že obsahom výroku rozsudku má byť rozhodnutie vo veci samej (nesmie byť teda len v odôvodnení alebo poučení). Ďalšie ustanovenie § 228 ods. 1 a 2 C. s. p. záväznosť právoplatného rozsudku výslovne obmedzuje na jeho výrok, teda netýka sa odôvodnenia. Práve v porovnaní s týmto ustanovením kontrastuje znenie § 219 ods. 4 C. s. p., podľa ktorého súd nie je viazaný len „výrokom“ rozsudku, len čo ho vyhlásil, ale (celým) rozsudkom.

14. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky sa jazykový výklad normy musí podľa potreby doplniť aj inými metódami, predovšetkým výkladom jej účelom (porov. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 171/05, III. ÚS 341/07, III. ÚS 72/2010, I. ÚS 351/2010 a ďalšie). Ustanovenie § 219 ods. 1 C. s. p. je samo verným odzrkadlením ustanovenia čl. 142 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky v znení účinnom od 1. januára 2021, podľa ktorého sa rozsudky vyhlasujú v mene Slovenskej republiky a vždy verejne. Táto požiadavka je ústavný princíp a konkretizuje sa ňou právo na informácie a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov verejnej moci poskytovať informácie o svojej činnosti vo vzťahu k výkonu súdnej moci, ktorej ústava vzhľadom na jej zásadný význam pre fungovanie právneho štátu (čl. 1 ústavy) venuje celú siedmu hlavu (čl. 124 až 148 ústavy). Cieľom a účelom tejto ústavnej požiadavky na verejné vyhlásenie rozsudku je transparentný výkon spravodlivosti a jeho verejná kontrola, a preto jej zodpovedá právo kohokoľvek byť prítomný pri tomto vyhlásení (porov. napr. nálezy ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 110/03 alebo I. ÚS 129/09). Práve z týchto dôvodov ústavný súd vo svojej judikatúre už vyslovil, že hoci ústne vyhlásené odôvodnenie rozsudku nemusí byť vždy totožné s odôvodnením v písomnom vyhotovení, neznamená to, že súd sa môže v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku ľubovoľne odchýliť od odôvodnenia uvedeného ústne po vyhlásení. Ústavne súladný výklad dnešného § 219 ods. 4 C. s. p. vedie k záveru, že od súdu možno legítimne očakávať zhodu ústneho odôvodnenia a písomného odôvodnenia v kľúčových aspektoch prejednávanej veci, t. j. podstatu stanoviska súdu k zásadným argumentom strany, prípadne zákonné ustanovenia, ktoré boli základom pre rozhodnutie vo veci samej, by mali byť zhodné v ústnom odôvodnení a písomnom odôvodnení (porov. nález sp. zn. IV. ÚS 58/2018).

15. Podľa § 44 ods. 1 C. s. p. na okresnom súde koná a rozhoduje sudca - zákonný sudca v danej veci, ako ho vymedzuje ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších predpisov. Na okresnom súde tak pojem „súd“ použitý v § 219 ods. 1 a 4 C. s. p. v súlade s § 44 ods. 1 C. s. p. znamená predovšetkým konkrétneho zákonného sudcu konajúceho v danej veci. Z ustanovenia § 223 ods. 3 C. s. p. vyplýva, že rozsudok sa písomne vyhotovuje spravidla po jeho vyhlásení (výnimku predstavuje situácia upravená v § 219 ods. 2 C. s. p.) a vyhotovuje ho takisto sudca. Sudca verejným vyhlásením rozsudku vyjadruje jednak to, ako vo veci samej rozhodol (výrok, porov. cit. § 218 ods. 1 C. s. p.), ale aj to, prečo rozhodol tak ako rozhodol (odôvodnenie, § 219 ods. 1 druhá veta C. s. p.). Keďže vyhlásenie rozsudku je verejné (porov. cit. čl. 142 ods. 4 ústavy), má nielen strana sporu, ale aj ktokoľvek právo prísť si vypočúť to, ako a prečo práve ten-ktorý zákonný sudca vo veci rozhodol. Účelu verejného vyhlásenia rozsudku, ako ho vymedzila judikatúra citovaná v ods. 14, by tak odporovalo, ak by sudca v následkom písomnom vyhotovení rozsudku určenom účastníkom mohol uviesť celkom odlišné dôvody než tie, ktoré uviedol pri jeho verejnom vyhlásení. Strany, ale aj verejnosť

by totiž oprávnené mohli špekulovať nad dôvodmi takéhoto rozporu: buď sa dôvody, ktoré sudca uviedol pri vyhlásení, následne (pri písomnom vyhotovení rozsudku) ukázali ako právne nesprávne (riadne neodôvodniteľné), a tak sudca pri vyhlásení výroku vlastne nevedel, prečo rozhodol práve tak; alebo sudca dôvody uvedené neskôr v písomnom vyhotovení rozsudku považoval za správne už v čase jeho vyhlásenia, ale ich z najrôznejších dôvodov nemohol alebo nechcel verejne uviesť, a tak uviedol niečo iné. Riziko vzniku takýchto (a mnohých iných) špekulácií podkopáva dôveru jednak strán, ale aj verejnosti vo výkon spravodlivosti; pritom práve verejná dôvera je podľa citovanej judikatúry ústavného súdu účelom verejného vyhlásenia rozsudku.

16. Uvedené závery celkom jasne vyvracajú názor, ktorý disciplinárne obvinená opakovane vyjadrila na ústnom pojednávaní a podľa ktorého zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by odôvodnenie v písomnom vyhotovení muselo zodpovedať ústne prednesenému odôvodneniu pri vyhlásení rozsudku. Naopak, z ustanovenia § 219 ods. 4 C. s. p. tak, ako bolo vyložené v predošlom texte, celkom zreteľne vyplýva, že sudca, ktorý vyhlásil rozsudok, je ústne uvedenými dôvodmi viazaný pri svojom ďalšom postupe, teda aj pri písomnom vyhotovení rozsudku v zmysle § 220 a § 223 ods. 3 C. s. p. Táto viazanosť podľa citovaného nálezu sp. zn. IV. ÚS 58/2018 znamená zhodu ústneho a písomného odôvodnenia v kľúčových aspektoch veci, teda rovnakú podstatu stanoviska súdu k zásadným argumentom strany, prípadne rovnaké zákonné ustanovenia, ktoré boli podkladom rozhodnutia. V tu prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu plynie, že disciplinárne obvinená ako zákonná sudkyňa vo veci sp. zn. 21 C 52/2020 po pojednávaní 14. júna 2021 vyhlásila rozsudok, ktorým žalobu zamietla. V odôvodnení uviedla, že posúdila všetky zákonné predpoklady nároku na náhradu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., teda existenciu nesprávneho úradného postupu žalovaného úradu pre dohľad v zmysle § 9 cit. zák., škody žalobcu v zmysle § 17 cit. zák. a príčinnú súvislosť medzi nimi. V zmysle už uvedeného mala disciplinárne obvinená rovnaké kľúčové závery vyjadriť aj v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku (§ 220 ods. 2 C. s. p.). Ak žalovaná v tomto odôvodnení vyjadrila, že dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného bez „ďalšieho skúmania žalobcom uplatnených nárokov“, odporuje to ústne uvedeným dôvodom, ktorých kľúčovým aspektom bolo práve skúmanie jednotlivých podmienok uplatneného nároku. Okrem toho sú úplne odlišné aj zákonné ustanovenia, ktoré sú základom rozhodnutia, pretože zodpovedný subjekt je upravený v § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nie v § 9 a 17 cit. zák.

17. Na základe uvedeného tak možno uzavrieť, že takto formulované odôvodnenie písomne vyhotoveného rozsudku pod č. k. 21 C 52/2020-172 zo 14. júna 2021 v kľúčových aspektoch nezodpovedá odôvodneniu uvedenému pri ústnom vyhlásení 14. júna 2021. Disciplinárne obvinená však bola v zmysle § 219 ods. 4 C. s. p. povinná v písomnom vyhotovení uviesť práve to odôvodnenie, ktoré by v kľúčových aspektoch zodpovedalo ústne uvedeným dôvodom. Ak tak neurobila, porušila svoju povinnosť podľa citovaného ustanovenia. Podľa § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. bola disciplinárne obvinená povinná vykonávať svoje povinnosti svedomito. To okrem iného znamená, že bola povinná s náležitou starostlivosťou dbať o to, aby pri svojom procesnom postupe konala aj v súlade s povinnosťami, ktoré pre ňu vyplývajú zo zákonov upravujúcich jednotlivé konania, ktorými je ako sudkyňa viazaná (porov. čl. 144 ods. 1 ústavy). V tu prerokúvanej veci disciplinárne obvinená porušením povinnosti z § 219 ods. 4 C. s. p., ktorej obsah bol dostatočne jasne objasnený v judikatúre ústavného súdu, porušila svoju povinnosť vykonávať svoje povinnosti svedomito v zmysle § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. Podľa § 115a ods. 1 a 2 zákona č. 385/2000 Z. z. na zodpovednosť za disciplinárne previnenie stačí zavinenie z nedbanlivosti. Nedbanlivosťou sa na účely tohto zákona rozumie také konanie sudcu, kedy vedel alebo vedieť mal, že môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraného dôvodu sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Podľa súdu od disciplinárne obvinenej ako sudkyne bolo možné rozumne očakávať, že pozná účel a zmysel ustanovenia § 219 ods. 4 C. s. p. a svoju povinnosť, ktorá z neho vyplýva, a že mala vedieť, že svojím konaním toto ustanovenie porušuje. Na rozdiel od nej je tak najvyšší správny súd presvedčený, že jej postup pri písomnom vyhotovení rozsudku č. k. 21 C 52/2020-172 bol nielen protiprávny, ale aj zavinený. Týmto zavineným porušením povinnosti uvedenej v § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. v spojení s cit. ustanovením Civilného sporového poriadku tak disciplinárne obvinená spáchala disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. novembra 2021. Neskoršia novelizácia citovaného zákona pre disciplinárne obvinenú nepriniesla výhodnejšiu úpravu (§ 2 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.).

18. Nemohli obstáť ani ostatné obrany disciplinárne obvinenej. Ako na ústnom pojednávaní správne pripomenula aj zástupkyňa navrhovateľa, podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. je disciplinárnym previnením už zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností sudcu. Citované ustanovenie neustanovuje žiadne dodatočné kvalifikačné znaky ako napríklad pohnútku alebo následok.

Predpokladom toho, aby bolo nesplnenie alebo porušenie povinnosti kvalifikované ako disciplinárne previnenie podľa citovaného ustanovenia, tak nie je ujma na právach účastníkov (strán) konania alebo akákoľvek iná ujma. Preto okolnosť, že konaním disciplinárne obvinenej vo veci sp. zn. 21 C 52/2020 nevznikla stranám ujma, nemá vplyv na jeho kvalifikáciu ako disciplinárneho previnenia. Zároveň však treba pripomenúť, že ústne vyhlásené odôvodnenie rozsudku môže strany civilného sporového konania pohnúť k vzdaniu sa odvolania (§ 368 C. s. p.). Je pravdou, že v takom prípade písomné vyhotovenie nemusí obsahovať odôvodnenie [§ 221 písm. a) C. s. p.], to však nič nemení na samotnej dôležitosti ústne vyhlásených dôvodov. Pokiaľ sú tieto dôvody objektívne „nesprávne“ (teda také, o ktorých by sudca pri písomnom vyhotovení zistil, že podľa práva neobstoja), znamená to, že strany svoje rozhodnutie o vzdaní odvolania urobili v omyle. To je o to nebezpečnejšie, pokiaľ je strana nezastúpená advokátom a tak pri vyhlásení nemusí vždy porozumieť celej šírke právnych problémov veci.

19. S tým súvisí aj ďalšia obrana disciplinárne obvinenej, že žalobca Z. P. vo veci sp. zn. 21 C 52/2020 nebol právne zastúpený, a tak nemalo zmysel mu vysvetľovať, že žaloba bola zamietnutá kvôli nedostatku pasívnej legitímácie. Predovšetkým je treba pripomenúť, že civilné sporové konanie podľa Civilného sporového poriadku nie je budované ako advokátsky proces. Povinné zastúpenie advokátom sa vyžaduje len vo veciach uvedených v § 90 C. s. p., ktoré (ako je všeobecne známe) tvoria len malý podiel celkového počtu konaní. Vo všetkých ostatných konaniach sa strany môžu (§ 89, § 91 C. s. p.), ale nemusia nechať zastupovať osobou s vysokoškolským právnickým vzdelaním. Napriek tomu však § 219 ods. 1 C. s. p. vyslovene ustanovuje, že súčasťou vyhlásenia rozsudku je vždy aj uvedenie odôvodnenia. Zákon tak predpokladá, že sudca aj právne nevedomej a nezastúpenej strane pri vyhlásení primerane vysvetlí skutočné dôvody svojho rozsudku. Takéto vysvetlenie je o to dôležitejšie, že takáto strana nemá pri sebe právnu pomoc a nedokáže si tak sama pre seba uvedomiť celú šírku právnej problematiky veci. Sudca samozrejme nemusí odôvodnenie prednášať len „právnickou latinou“ (napríklad sám zákon č. 514/2003 Z. z. pojem „pasívna legitímácia“ nikde nepoužíva), ale môže a má ho primerane vysvetliť odkazmi na podstatné právne normy, ktorých význam stručne objasní. V prerokúvanej veci tak disciplinárne obvinenej nič nebránilo, aby podstatu nedostatku pasívnej legitímácie vysvetlila žalobcovi napríklad objasnením, že za škodu zodpovedá niekto iný než ten, koho žaloval.

20. Okolnosť, že žalobca podal proti rozsudku č. k. 21 C 52/2020-172 odvolanie, v ktorom namietol aj nesúlad medzi ústnym a písomným odôvodnením, neznamená, že by tunajší súd nemohol či nesmel túto otázku posudzovať. Podľa § 32 ods. 2 D. s. p. totiž platí, že ak skutok, pre ktorý sa vedie disciplinárne konanie, bol spáchaný vydaním rozhodnutia, účasťou na jeho vydaní alebo inými úkonmi, ktoré jeho vydaniu predchádzali, ani právoplatnosť tohto rozhodnutia nebráni tomu, aby disciplinárny senát posúdil tento skutok ako disciplinárne previnenie. Z citovaného ustanovenia tak vyplýva, že ani právoplatnosť rozhodnutia, ktorá zásadne znamená jeho nezmeniteľnosť a záväznosť, nebráni disciplinárnemu senátu skúmať postup sudcu súvisiaci s týmto rozhodnutím a posúdiť ho ako disciplinárne previnenie. O to menej tak takému posúdeniu bráni sama okolnosť, že rozhodnutie ešte ani nie je právoplatné, ale je samo predmetom posudzovania vyšším súdom. Disciplinárny senát však nie je viazaný alebo obmedzený ani takýmto posudzovaním, pretože podľa § 32 ods. 1 D. s. p. si samostatne posudzuje predbežné otázky a rozhodnutiami o nich je viazaný, ak nejde o posúdenie viny obvineného. V podstate to isté ustanovoval aj § 7 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý by sa podľa § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 30. novembra 2021 (teda v čase skutku disciplinárne obvinenej) bol použil aj na disciplinárne konanie. Tunajší súd si tak sám mohol posúdiť správnosť či nesprávnosť postupu disciplinárne obvinenej bez ohľadu na to, že posudzovanie správnosti procesnej situácie, ktorá nastala, je v súčasnosti predmetom odvolacieho konania. Účelom disciplinárneho konania je totiž záujem štátu na riadnom výkone justície, zatiaľ čo účelom opravných prostriedkov je ochrana individuálnej (ľudskoprávnej) pozície jednotlivca. Preto napríklad podmienkou trestnoprávneho odsúdenia za krádež nie je a nemôže byť úspech v reivindikačnom spore. K disciplinárnemu súdeniu tak nie je potrebné zrušenie rozhodnutia ani z hľadiska zákona (§ 7 ods. 1 Trestného poriadku), ani z hľadiska vzťahu právnych odvetví, totiž civilného procesu, resp. nadväzujúcej ústavnej sťažnosti na jednej strane a disciplinárneho procesu na strane druhej (porov. v tomto zmysle nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 350/2020).

21. Celkom nedôvodné sú výhrady disciplinárne obvinenej, že navrhovateľ alebo disciplinárny senát zasahujú do nezávislosti sudcu, ako aj poukazy na jej pracovné výkony. Z už cit. čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva, že sudca je pri výkone funkcie nezávislý a je viazaný ústavou, ústavným zákonom, zákonom a medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy. Nezávislosť sudcu tak nie je samoučelná, ale je previazaná s jeho viazanosťou právom; nezávislosť má zabezpečiť, že sudca bude rozhodovať len podľa práva. Disciplinárne obvinená bola pri svojom postupe vo veci sp. zn. 21 C 52/2020 viazaná zákonom - Civilným sporovým poriadkom a tak musela postupovať aj v súlade s § 219 ods. 4 C. s. p. Predmetom disciplinárneho konania tak bolo len posúdenie otázky, či túto svoju povinnosť svedomito

plnila, a zo všetkých dôvodov uvedených v tomto rozhodnutí vyplynulo, že tak neurobila. Naopak, celý obsah disciplinárneho konania preukázal, že disciplinárne obvinená uvedenú zákonnú povinnosť bez akéhokoľvek ospravedliteľného dôvodu nesplnila. Už len pre poriadok sa dodáva, že ani navrhovateľ, ani tunajší súd neposudzovali správnosť samotného právneho posúdenia veci v konaní sp. zn. 21 C 52/2020. Celé disciplinárne konanie sa tak nijako nedotklo otázky, či žalobca Z. P. v tomto konaní mal alebo nemal mať úspech a z akých dôvodov ho mal mať. Riešenie tejto otázky aj naďalej zostáva výlučne v rukách súdov konajúcich podľa Civilného sporového poriadku. Na záver zostáva dodať, že najvyšší správny súd nespochybňuje pracovný výkon disciplinárne obvinenej, ktorý bol preukázaný aj zisteným skutkovým stavom. Samotný jej výkon však nemá žiaden vplyv na posúdenie otázky, či svoje povinnosti sudcu porušila konkrétnym nesprávnym postupom vo veci sp. zn. 21 C 52/2020.

### III.C Disciplinárne opatrenie

22. Podľa § 117 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 385/2000 Z. z. účinného tak do 30. novembra 2021, ako aj od 1. decembra 2021 je možné za disciplinárne previnenie uložiť (okrem iného) napomenutie alebo zníženie funkčného platu až o 30 % na obdobie troch, resp. šiestich mesiacov. Pri ukladaní disciplinárnych opatrení sa prihliada najmä na rozsah a povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, následok a mieru zavinenia (§ 117 ods. 6 cit. zák.). V prerokovanej veci najvyšší správny súd prihliadol predovšetkým na to, že disciplinárne obvinená spáchala len jedno disciplinárne previnenie, a to z nedbanlivosti. Hoci je sudkyňou od roku 1994, doteraz - s výnimkou jedného napomenutia krátko pred tu prejednávanej disciplinárnym previnením - nebola disciplinárne postihnutá. Doterajší výkon jej funkcie bol pravidelne hodnotený stupňom „výborne“, až posledné hodnotenie za obdobie 2015 až 2020 bolo stupňom „dobrý“, a to prevažne kvôli neetickému vystupovaniu sudkyne v súkromných prejavoch na sociálnych sieťach. Ako už bolo vysvetlené, povinnosť vyplývajúca z § 219 ods. 4 C. s. p. nie je len poriadková alebo „formálna“ povinnosť, pretože nadväzuje na ústavnú požiadavku verejného vyhlásenia rozsudkov čl. 142 ods. 4 ústavy (pozri ods. 14 tohto rozhodnutia). Konanie disciplinárne obvinenej však vo výsledku nemalo za následok žiadnu závažnejšiu ujmu na právach strán sporu, pretože žalobca podal proti rozsudku odvolanie a vo veci tak rozhodne odvolací súd. Zo všetkých uvedených dôvodov tak najvyšší správny súd dospel k záveru, že zákonným hľadiskám najprimeranejšie zodpovedá uloženie napomenutia ako najmiernejšieho disciplinárneho opatrenia podľa § 117 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z.

### IV.

#### Záver

23. Zo všetkých uvedených dôvodov tak najvyšší správny súd postupom podľa § 34 ods. 1 D. s. p. uznal disciplinárne obvinenú vinnou a uložil jej zodpovedajúce úhrnné disciplinárne opatrenie. Pritom v záujme presnosti upravil skutkovú vetu disciplinárneho previnenia tak, aby presnejšie opisovala a zároveň viac zvýrazňovala to konanie, ktoré tvorí jeho podstatu - nerešpektovanie § 219 ods. 4 C. s. p. pri písomnom vyhotovení rozsudku. Takáto úprava nič nemení na totožnosti skutku v disciplinárnom návrhu a v disciplinárnom rozhodnutí (§ 278 ods. 1 Trestného poriadku, porov. výklad v ods. 8 a 9 tohto rozhodnutia).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 5 : 0 (jednomyseľne) vo výroku o vine a pomerom hlasov 3 : 2 vo výroku o disciplinárnom opatrení.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.